

DZIENNIK URZĘDOWY

Wojewódzkiej Rady Narodowej

W KOSZALINIE

Koszalin, dnia 8 sierpnia 1960 r. Nr 9 Poz. 28—30

T r e ś ć

Poz. 28

ZARZĄDZENIE PORZĄDKOWE Nr 2
Dyrektora Koszalińskiego Urzędu Morskiego z dnia 15 kwietnia 1960 r.

w sprawie postępowania w przypadkach napotkania niebezpieczeństw nawigacyjnych w żegludze morskiej.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 1, art. 7 i art. 10 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35) oraz § 3 ust. 2 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 21. III. 1955 r. w sprawie utworzenia, organizacji i właściwości miejscowej urzędów morskich (MP Nr 63 poz. 749 w brzmieniu obowiązującym), zarządza się, co następuje:

§ 1. Kierownik każdego statku, jeżeli napotyka niebezpieczeństwo nawigacyjne w żegludze morskiej, obowiązany jest ściśle przestrzegać postanowień zarządzenia Nr 213 Ministra Żeglugi z dnia 20 października 1954 r. w sprawie niebezpieczeństw nawigacyjnych napotykanych przez statki morskie.

§ 2. Kto wykracza przeciwko postanowieniom niniejszego zarządzenia podlega karze aresztu do jednego miesiąca lub karze grzywny do 3.000 zł.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

DYREKTOR
Koszalińskiego Urzędu Morskiego
J. Gruszczyński

Poz. 29

ZARZĄDZENIE Nr 213 MINISTRA ŻEGLUGI
z dnia 20 października 1954 r.

w sprawie niebezpieczeństw nawigacyjnych, napotykanych przez statki morskie.

W celu zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom oraz uszkodzeniom statku lub sprzętu, z powodu niebezpieczeństw nawigacyjnych napotykanych przez statki morskie, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Niebezpieczeństwami nawigacyjnymi, w rozumieniu niniejszego zarządzenia, są:

1) góry lodowe, pola lodowe, gruba kra, oraz inne postacie lodu, stanowiące niebezpieczeństwo dla nawigacji,
2) pływające wraki, opuszczone statki lub inne przedmioty pływające stanowiące niebezpieczeństwo dla nawigacji,
3) miny pływające na powierzchni morza,
4) inne miny, torpedy, bomby głębinowe, chemiczne środki bojowe, amunicja, materiały wybuchowe oraz inne niebezpieczne materiały wojskowe, znajdujące się poza oznaczonymi wysypiskami,
5) wraki, skały, mielizny oraz inne podwodne dotychczas nie oznaczone niebezpieczeństwa nawigacyjne,
6) sztormy cykloniczne, huragany, tajfuny, cyklony oraz wiatry sztormowe o charakterze cyklonicznym,
7) znaki nawigacyjne (latarnie morskie, latarniowce, pławy, stawy itp.), nie spełniające swego zadania lub nie znajdujące się na wyznaczonych pozycjach.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze ma zastosowanie na pełnych morzach oraz innych wodach, uczęszczanych przez statki morskie.

§ 3.

1. Kierownik każdego statku, w wypadku napotkania któregokolwiek z niebezpieczeństw nawigacyjnych, wymienionych w § 1, zobowiązany jest podać natychmiast to do wiadomości wszystkich statków, znajdujących się w pobliżu oraz zawiadomić o tym najbliższy punkt na lądzie, z żądaniem przekazania wiadomości właściwym władzom.
2. Wiadomości, o których mowa w pkt. 1 niniejszego paragrafu, powinny być przekazywane przy użyciu wszelkich środków sygnałowych będących w dyspozycji kierownika statku.
   Przekazywanie tych wiadomości, jest wolne od opłat.
3. Wszelkie wiadomości, przesyłane na podstawie przepisów niniejszego zarządzenia, powinny być poprzedzane:
   — w radiotelegrafii sygnałem ostrzegawczym, składającym się z trzykrotnie powtarzanej grupy TTT, nadanej z należytym oddzieleniem liter każdej grupy i grup między sobą,
   — w radiotelefonii sygnałem ostrzegawczym, składającym się z trzykrotnie powtórzonego wyrazu „SEKIURITE".
   Bezpośrednio po sygnale ostrzegawczym, należy podać określenie niebezpieczeństwa, np.: lód, mina, cyklon, nawigacja itp.
   Sygnały określone w pkt. 3 niniejszego paragrafu, nadaje się przed wywołaniem.
4. Wiadomości o niebezpieczeństwach nawigacyjnych, nadaje się na częstotliwości 500 kc/sek., 2182 kc/sek. lub na fali wywoławczej używanej przez inny statek.
5. Wszelkie stacje które usłyszą sygnał ostrzegawczy, powinny pozostać przy nasłuchu na częstotliwości, na której nadano powyższy sygnał aż do czasu upewnienia się, że zawiadomienie ich nie dotyczy. Ponadto, powinny one wstrzymać się od jakiegokolwiek nadawania, któreby mogło zakłócić nadawanie zawiadomienia.

§ 4.

W wypadku trudności przy nadawaniu wiadomości o niebezpieczeństwie nawigacyjnym drogą radiową, kierownik statku zobowiązany jest do użycia innych środków sygnałowych (sygnalizacja flagami, świetlna, dźwiękowa, semaforowa), aż do bezpośredniego przekazania takiej wiadomości innemu statkowi, z żądaniem jej rozpowszechnienia.

§ 5.

W przypadku niemożności przekazania wiadomości w sposób określony w paragrafie 3 i 4 kierownik statku zobowiązany jest przekazać tę wiadomość władzom portowym, natychmiast po przybyciu do portu a w razie niewchodzenia do portu — najbliższemu punktowi obserwacyjnemu.

§ 6.

Treść nadawanej wiadomości powinna zawierać:
1) bliżej określony rodzaj niebezpieczeństwa,
2) pozycję niebezpieczeństwa, wyrażoną w stopniach i minutach lub za pomocą namiaru i odległości od punktu o znanej pozycji,
3) średni czas Greenwich wykrycia niebezpieczeństwa, z dokładnością do jednej minuty oraz dzień dokonania obserwacji,
4) inne dane, istotne dla wykrytego niebezpieczeństwa, jak np. kierunek i siła wiatru, kierunek i szybkość prądu, widzialność, głębokość itp.
Przy nadawaniu wiadomości o sztormach, ma zastosowanie dodatkowo przepis paragrafu 7.

§ 7.

1. Treść nadawanej wiadomości, w odniesieniu do sztormów cyklonicznych oraz innych niebezpiecznych sztormów, powinna zawierać następujące informacje meteorologiczne:
— czas, dzień i pozycję statku, w momencie dokonania obserwacji,
— ciśnienie barometryczne (w milimetrach, milibarach lub calach, z zaznaczeniem, czy jest ono poprawione, czy nie),
— tendencja barometru (zmiana ciśnienia barometrycznego w okresie ostatnich trzech godzin),
— rzeczywisty kierunek wiatru,
— rzeczywista siła wiatru wg. skali Beufort'a,
— stan morza (spokojne, poruszone, ruchliwe lub wzburzone),
— martwa fala (mała, średnia lub duża) oraz rzeczywisty kierunek, z którego ta fala nadchodzi; ponadto okres lub długość martwej fali (krótka, średnia lub długa),
— rzeczywisty kurs i szybkość statku.
Po nadaniu pierwszej wiadomości, kierownik statku powinien nadawać co trzy godziny dalsze spostrzeżenia, tak długo, dopóki statek znajduje się w rejonie działania sztormu.
2. Obowiązek nadawania wiadomości o sztormach, istnieje nie tylko w przypadkach napotkania sztormu, lecz również w przypadku stwierdzenia — na podstawie zjawisk atmosferycznych — przechodzenia takiego sztormu w pobliżu.

§ 8.

Kapitanaty portu, morskie radiostacje brzegowe (również serwis rybacki), punkty obserwacyjne oraz inne instytucje, które otrzymają z morza wiadomość o niebezpieczeństwie nawigacyjnym napotykanym przez statek na morzu, zobowiązane są przekazać tę wiadomość najkrótszą drogą do:
a) Marynarki Wojennej — wiadomości wymienione w pkt. 2, 3, 4, 5, 7, § 1;
b) Państwowego Instytutu Hydrologiczno-Meteorologicznego — wiadomości wymienione w pkt. 1 i 6 § 1.

§ 9.

Kapitanaty portu, oraz morskie i rybackie radiostacje brzegowe, po otrzymaniu od Marynarki Wojennej rozpracowanej wiadomości o niebezpieczeństwie nawigacyjnym obowiązane są rozpowszechnić tę wiadomość w sposób przepisany przez instrukcję, stanowiącą załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

§ 10.

W przypadku wykrycia min pływających na powierzchni morza, w odległości do 50 mil morskich od linii polskiego brzegu morskiego, niezależnie od postanowień wymienionych w paragrafach 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 8, obowiązują postanowienia poniższe:

1. Kierownik każdego statku obowiązany jest oznaczyć miejsce znajdowania się miny za pomocą pławy (bojki), pomalowanej na kolor żółty i posiadającej u szczytu żółtą chorągiewkę.
Pława powinna być wystawiona w odległości około 100 m od miny (pożądane na stronie nawietrznej od miny),
2. Treść wiadmości dotyczącej miny, powinna zawierać następujące dane:
— słowa „mina pływająca", z krótkim opisem jej wyglądu,
— czas wystawienia pławy, z dokładnością do 1 minuty (wg. czasu polskiego),
— pozycję wystawienia pławy, z możliwie największą dokładnością,
— kierunek i siłę wiatru,
— kierunek i szybkość prądu,
3. Kutry rybackie, niezależnie od wystawienia pławy, obowiązane są pozostawać w rejonie miny, aż do chwili przybycia okrętów wojennych nie tracąc jej z pola widzenia,
4. Kutry rybackie, w czasie trudnych warunków obserwowania miny, (sztorm, noc, mgła itp.) oraz innych przyczyn uniemożliwiających pozostawanie, mogą opuścić rejon wykrytej miny.
5. Wiadomość o wykryciu miny, powinna być nadana w trybie ustalonym w paragrafach 3, 4, 5, niniejszego zarządzenia.

§ 11.

W przypadku wyłowienia lub wydobycia z morza materiałów wojskowych, wymienionych w paragrafie 1, pkt. 4, — kierownik statku zobowiązany jest przedsięwziąć wszelkie kroki, zmierzające do jak najszybszego usunięcia ze statku takiego materiału.

W przypadku takiego zatopienia wyłowionego lub wydobytego materiału wojskowego, kierownik statku obowiązany jest oznaczyć miejsce zatopienia, w sposób podany w paragrafie 10, o ile głębokość w miejscu zatopienia nie przekracza 40 m.

Postanowienia powyższe dotyczą tylko pasa wód o szerokości 6 mil od polskiego brzegu morskiego, natomiast w odniesieniu do dalszego pasa wód, aż do 50 mil morskich od brzegu, istnieje tylko obowiązek określenia pozycji zatopienia oraz zameldowania w trybie przewidzianym w §§ 3, 4 i 5 niniejszego zarządzenia.

§ 12.

W przypadku wyłowienia lub wydobycia z morza materiałów wojskowych, wymienionych w § 11, lub usuwania ze statków — należy postępować zgodnie z instrukcją stanowiącą załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 13.

Za stracony czas produkcyjny kutra rybackiego w rejonie miny pływającej oraz za przebywanie w strefie niebezpieczeństwa, załoga kutra otrzymuje wynagrodzenie w wysokości przeciętnego zarobku jednego kutro/dnia z danego miesiąca, w którym musiała pozostać w rejonie miny lub strefie niebezpieczeństwa.

Dzień stracony przy tych czynnościach, nie zalicza się jako kutro/dzień.

§ 14.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER
(—) M. Popiel

W porozumieniu:

MINISTER OBRONY NARODOWEJ
(—) Popławski

MINISTER POCZT I TELEGRAFÓW
(—) Szymanowski

Załącznik Nr 1
do zarządzenia Nr 213 Ministra Żeglugi z dn. 20 października 1954 r. w sprawie niebezpieczeństw nawigacyjnych, napotykanych przez statki morskie.

INSTRUKCJA

o rozpowszechnianiu przez kapitanaty portów oraz radiostacje nabrzeżne M. P. i T. oraz M. Ż. wiadomości otrzymanych od Marynarki Wojennej o niebezpieczeństwach nawigacyjnych.

1. Kapitanaty portów oraz radiostacje nabrzeżne M. P. i T. oraz M. Ż. po otrzymaniu z Marynarki Wojennej rozpracowanej wiadomości o niebezpieczeństwie nawigacyjnym, obowiązane są rozpowszechnić tę wiadomość, jak następuje:
   a) Kapitanaty portów I klasy przekazują wiadomości na piśmie zainteresowanym statkom (z wyjątkiem statków rybackich) wychodzącym z portów oraz koordynatorom ruchu statków rybackich, którzy z kolei obowiązani są przekazać te wiadomości na zainteresowane statki rybackie, wychodzące z portu.
   b) Kapitanaty portów II klasy i bosmanaty przekazują wiadomości na zainteresowane statki wychodzące z portu.
   c) Radiostacje nabrzeżne M. P. i T. oraz M. Ż. obowiązane są nadawać otrzymaną wiadomość, w formie ostrzeżenia nawigacyjnego, ściśle wg. poleceń lub wskazówek Marynarki Wojennej.
2. Kontrolę nad rozpowszechnieniem wiadomości o niebezpieczeństwach nawigacyjnych przez kapitanaty i bosmanaty portów, sprawują urzędy morskie.

Załącznik Nr 2.
do zarządzenia Nr 213 Ministra Żeglugi z dn. 20 października 1954 r. w sprawie niebezpieczeństw nawigacyjnych, napotykanych przez statki morskie.

INSTRUKCJA

o postępowaniu w wypadku wyłowienia lub wydobycia z morza wszelkiego rodzaju materiałów wojskowych.

1. Wszelki wyłowiony, lub wydobyty z morza sprzęt wojskowy, należy traktować jako niebezpieczny dla statku i załogi.
2. Wyłowiony z morza sprzęt wojskowy, może być następującego rodzaju:
   — miny bojowe i ćwiczebne,
   — torpedy bojowe i ćwiczebne,
   — bomby głębinowe,
   — bomby lotnicze,
   — amunicja artyleryjska,
   — bomby i granaty zapalające,
   — bomby, granaty i zbiorniki ze środkami dymotwórczymi, parzącymi, trującymi itp.,
   — sprzęt trałowy,
   — ładunki wybuchowe,
   — części dział, samolotów, urządzeń okrętowych itp.
3. Z wyciągniętym z morza sprzętem wojskowym, należy postępować bardzo ostrożnie.
   Kategorycznie zabrania się:
   — uderzać wyciągniętymi przedmiotami o burty i pokład,
   — manipulować ich zewnętrznymi mechanizmami,
   — rozkręcać i rozbierać wyłowione przedmioty,
   — przewracać lub gwałtownie szarpać przy wyciąganiu na pokład oraz przy wyrzucaniu za burtę,
   — dotykać wyciągniętych przedmiotów gołym ciałem,
   — zbliżać się do nich z otwartym ogniem,
   — oczyszczać, lub odrywać od wyłowionych przedmiotów muszle, wodorosty, muł itp.,
   — szarpać i rozcinać kable i linki, znajdujące się przy wyłowionych przedmiotach,
4. W wypadku wyłowienia, lub wydobycia na pokład sprzętu wojskowego wymienionego w pkt. 2 kierownik statku winien przedsięwziąć wszelkie kroki, zmierzające do jak najszybszego usunięcia ze statku niebezpiecznego materiału.
   W tym celu, kierownik statku winien:
   — wydać zarządzenie odnośnie jak najostrożniejszego postępowania w czasie pracy przy sprzęcie wojskowym,
   — przedsięwziąć wszelkie środki w celu unieruchomienia wyciągniętego lub wydobytego sprzętu i zabezpieczenia przed uderzeniem innych przedmiotów znajdujących się na pokładzie,
   — zidentyfikować wyłowiony lub wydobyty sprzęt na podstawie osobistych oględzin, lub po zaciągnięciu opinii od członków załogi znających się na sprzęcie wojskowym,
   — określić pozycję wyłowienia, lub wydobycia sprzętu wojskowego,
   — przy zachowaniu wymienionych w pkt. 3 środków ostrożności wyrzucić sprzęt za bortę; w czasie wyrzucania sprzętu, statek winien być w ruchu.
5. W wypadku zatrałowania sprzętu wojskowego i jego zauważenia przed wyciągnięciem sieci, należy:
   — zidentyfikować rodzaj sprzętu wojskowego,
   — udać się na najbliższy akwen, gdzie głębokość przekracza 50 m i wyrzucić niebezpieczny przedmiot z sieci,
   — jeżeli wypadek taki ma miejsce w Zatoce Gdańskiej i w sieci znajduje się mina, lub torpeda — kierownik statku może przyholować sieć wraz z wyłowioną miną, lub torpedą do najbliższego punktu polskiego wybrzeża i zatopić tam sieć na jak najmniejszej głębokości, oznakowując ją żółtą bojką.
6. W wypadku, gdy kierownik statku ma całkowitą pewność, że wyłowiony sprzęt wojskowy nie zagraża statkowi i życiu załogi, np.: części dział, samolotów, miny ćwiczebne, torpedy ćwiczebne, itp., wówczas może podnieść wyłowiony sprzęt na pokład i wykonywać swoją normalną pracę.
   Po przybyciu do portu, kierownik statku powiadamia władze portowe o przywiezieniu sprzętu i wyładowuje go w miejscu wyznaczonym przez swe władze.
7. W wypadku gdy kierownik statku stwierdzi, że wyłowiony sprzęt wojskowy stwarza niebezpieczeństwo statkowi i załodze i nie ma możliwości usunięcia go ze statku, wówczas idzie na redę najbliższego portu, przekazuje wiadomość władzom portowym i oczekuje na przybycie specjalistów wojskowych.
   Wejście do portu z niebezpiecznym przedmiotem na pokładzie, odbyć się może tylko za zezwoleniem kapitana portu, lub po zbadaniu przedmiotu przez specjalistę wojskowego.
8. W wypadku zatopienia wydobytego z morza wszelkiego sprzętu wojskowego na obszarze Zatoki Gdańskiej, na zachód od linii łączącej cypel Hel z Nowym Portem oraz w wypadku zatopienia wydobytych min i torped na obszarze położonym 6 M. m. od polskich brzegów, gdy głębokość nie przekracza 40 m, kierownik statku powinien miejsce zatopienia przedmiotu oznakować zakotwiczoną, lub przywiązaną do sieci pławą (bojką) koloru żółtego, z żółtą chorągiewką, jako znakiem szczytowym.
   W pozostałych wypadkach oznakowanie miejsca zatopienia sprzętu wojskowego nie obowiązuje.
9. W każdym wypadku wydobycia z morza niebezpiecznego przedmiotu wojskowego, kierownik statku powinien przekazać wiadomość o tym, w sposób określony w § 3, 4, 5 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 20 października 1954 r.
   W przekazanej wiadomości podać należy: rodzaj i opis przedmiotu niebezpiecznego, możliwie jak najbardziej dokładne miejsce wydobycia i zatopienia, czas zatopienia i czy zatopiony przedmiot został oznakowany.
10. W wypadku wykrycia niebezpiecznych przedmiotów wojskowych na brzegu morza, lub na terenach portowych w czasie prac czerpalnych, nurkowych itp., osoba która stwierdziła to, powinna jak najszybciej powiadomić o tym najbliższy kapitanat portu. Do czasu przybycia specjalistów wojskowych, zabrania się usuwania tych przedmiotów.

Poz. 30

ZARZĄDZENIE PORZĄDKOWE Nr 3

Dyrektora Koszalińskiego Urzędu Morskiego z dnia 12 maja 1960 r.

w sprawie ochrony umocnień brzegowych, wydm nadmorskich i zalesień ochronnych w nadbrzeżnym pasie technicznym.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 6, art. 7 oraz art. 10 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach admi-

nistracji morskiej (Dz. U. nr 6 poz. 35) w związku z rozporządzeniem Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z dnia 31 sierpnia 1957 r. w sprawie ustalenia pasa nadbrzeżnego (Dz. U. nr 58 poz. 303) zarządza się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia obowiązują na obszarze nadbrzeżnego pasa technicznego i przyległych wód morskich objętych terytorialnym zakresem działania Koszalińskiego Urzędu Morskiego.

§ 2. Organami wykonawczymi Koszalińskiego Urzędu Morskiego w zakresie obchrony umocnień brzegowych, wydm nadmorskich i zalesień ochronnych w nadbrzeżnym pasie technicznym są Obwody Ochrony Wybrzeża Koszalińskiego Urzędu Morskiego.

§ 3. 1. Osoby przebywające w nadbrzeżnym pasie technicznym obowiązane są stosować się do doraźnych zarządzeń funkcjonariuszy Obwodów Ochrony Wybrzeża, wydanych na podstawie przepisów niniejszego zarządzenia, oraz do wskazań zawartych w ogłoszeniach i na tablicach ostrzegawczych, umieszczonych na terenie plaży (przedwydmy), wydm i lasów nadbrzeżnego pasa technicznego.

2. Funkcjonariusze obwodów Ochrony Wybrzeża mają prawo legitymowania lub stwierdzania w inny sposób tożsamości osób, które wykroczyły przeciwko przepisom porządkowym niniejszego zarządzenia, oraz prawo zatrzymania osób winnych, schwytanych na gorącym uczynku lub bezpośrednio po tym w czasie pościgu, jeżeli zachodzi obawa ucieczki schwytanego lub jeżeli nie można ustalić jego tożsamości i doprowadzenia go do najbliższego organu Milicji Obywatelskiej.

II. Ochrona plaży (przedwydmy), wydm i klifów.

§ 4. Zabrania się na plaży (przedwydmie), wydmach i klifach:
1) zrywania, ścinania, koszenia i deptania trawy i wszelkiej roślinności,
2) niszczenia i zrywania mikołajka nadmorskiego, który jest pod specjalną ochroną,
3) kopania rowów i dołów na wydmach oraz na plaży (przedwydmie) w pasie 2-metrowej szerokości licząc od podstawy wydmy,
4) niszczenia umocnień brzegowych przez wybieranie z nich faszyny, chrustu i innych materiałów oraz niszczenia ogrodzeń na przejściach, wydmach i klifach,
5) ustawiania na plaży (przedwydmie) i wydmach płotków z chrustu, faszyny i innych materiałów jako zasłon,
6) przejazdu i przechodzenia na plaże i do kąpielisk poza oznaczonymi przejściami i drogami,
7) parkowania wszelkich pojazdów na wydmach i w przejściach na plażę,
8) chodzenia poza wyznaczonymi drogami, biwakowania i plażowania na wydmach i klifach,
9) przepędu zwierząt poza wyznaczonymi miejscami,
10) pasania zwierząt gospodarskich,
11) zwożenia śmieci i gruzu oraz zanieczyszczania i zaśmiecania terenu,
12) umieszczania łodzi, sieci i innego sprzętu rybackiego poza miejscami ustalonymi przez właściwy obwód ochrony wybrzeża,
13) zabierania i przywłaszczania sobie mienia wyrzuconego przez morze na brzeg.

§ 5. Zabrania się bez uprzedniego zezwolenia Koszalińskiego Urzędu Morskiego:
1) wydobywania piasku, kamienia, marglu, żwiru, gliny i innych kopalin w nadbrzeżnym pasie technicznym i na wodach przyległych do tego pasa,
2) wydobywania roślinności na morskich wodach wewnętrznych i terytorialnych,
3) eksploatacji terenów trzcinowych i zbierania wodorostów wyrzucanych przez morze na brzeg,
4) budowy w wodzie i nad wodą wszelkiego rodzaju urządzeń a w szczególności pomostów oraz istotnej zmiany tych urządzeń.

§ 6. Zabrania się osobom nieuprawnionym przebywania na terenach zamkniętych (odgrodzonych), oznaczonych tablicami ostrzegawczymi oraz na terenach, na których prowadzone są roboty związane z umocnieniem brzegów morskich.

§ 7. Zbieranie bursztynu dozwolone jest wyłącznie osobom posiadającym zezwolenie Koszalińskiego Urzędu Morskiego i tylko na obszarze plaży (przedwydmy).

III. Ochrona lasów nadbrzeżnych

§ 8. 1. Zabrania się w lasach nadbrzeżnych:
1) niszczenia drzew, krzewów i innej roślinności leśnej,
2) palenia tytoniu i rozniecania ognia,
3) przechodzenia, przejazdu lub przeganiania zwierząt przez las poza przejściami i drogami oznaczonymi,
4) parkowania wszelkich pojazdów w lesie i w przejściach na plażę,
5) biwakowania i plażowania,
6) zwożenia śmieci i gruzu oraz zanieczyszczania terenów leśnych,
7) puszczania do lasów psów.

2. Ciągniki (traktory) powinny się poruszać na drogach leśnych z założonymi tłumikami zaopatrzonymi w iskrochrony.

§ 9. Zabrania się w lasach nadbrzeżnych bez uprzedniego zezwolenia Koszalińskiego Urzędu Morskiego:
1) dokonywania wyrębu drzew i krzewów, karczowania pni, obcinania gałęzi oraz wyrywania korzeni drzew i krzewów,
2) wydobywania żywicy i soków z drzew i krzewów,
3) zbierania gałęzi, chrustu, kory, wiórów, darni, trawy, wrzosu mchu, ściółki, szyszek, grzybów, jagód, owoców, ziół i innych użytków leśnych,
4) pasania zwierząt gospodarskich,
5) wydobywania piasku, żwiru, gliny, marglu, kamieni i torfu,
6) polowania.

IV. Postanowienia karne

§ 10. 1. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego zarządzenia podlega karze aresztu do jednego miesiąca lub karze grzywny do 3.000 zł.

2. Orzekanie należy do Koszalińskiego Urzędu Morskiego.

V. Postanowienia końcowe

§ 11. 1. Zażalenia na czynności funkcjonariuszy Służby Ochrony Wybrzeża należy wnosić za pośrednictwem właściwego Obwodu Ochrony Wybrzeża, bądź bezpośrednio do Koszalińskiego Urzędu Morskiego w Słupsku. Zażalenie nie wstrzymuje wykonalności wydanych zarządzeń.

2. Od decyzji wydanej przez Koszaliński Urząd Morski służy odwołanie w trybie postępowania administracyjnego.

§ 12. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie porządkowe Dyrektora Koszalińskiego Urzędu Morskiego z dnia 20. VII. 1955 r. o ochronie lasów, wydm i plaży w pasie nadbrzeżnym (Dz. U. Woj. Rady Narodowej w Koszalinie Nr 6, poz. 78).

DYREKTOR
Koszalińskiego Urzędu Morskiego
(Józef Gruszczyński)

WARUNKI PRENUMERATY Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie. Opłata roczna za prenumeratę 1 egz. Dz. R. N. ze skorowidzem 18,— zł., opłata półroczna bez skorowidza 10,— zł. Opłatę za prenumeratę należy uiszczać z góry w Narodowym Banku Polskim — II Oddział Miejski w Koszalinie, konto **Nr 617-94/2-396.** O dokonaniu wpłaty za prenumeratę należy zawiadomić Wydział Budżetowo-Gospodarczy Prezydium WRN w Koszalinie, ul. A. Lampe Nr 34, podając równocześnie, za jaki okres i za ile egzemplarzy uiszczono opłatę oraz pod jakim adresem należy kierować wysyłkę. Rachunków nie wystawia się.

A-4/478

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie, ul. A. Lampe Nr 34